

Bernd Osterhammel: 2020-ban

A 2020-as évben történt, hogy egy félelmetes válság sújtott le az egész emberiségre egy vírusos megbetegedés formájában. Ez a vírus rémületet, félelmet keltett, és nagy veszteségeket okozott. Ettől kezdve minden egyes nap más volt, mint annak előtte. A jómódúak nem tudták, mi az, amit még megtarthatnak, az idősek és szegények pedig attól féltek, hogy még a legutolsót is elveszíthetik, amijük még megvolt, - az életüket.

Ezekben a napokban egy magányos lovas lovagolt be mélyen az erdőbe, lován kívül a kutyája volt vele. Őt is nap mint nap nagy veszteségek érték. Emellett aggódott azokért az emberekért, akiket szeretett, és akik gyakran jöttek hozzá, hogy a tanácsát kérjék. A lovas nemcsak önmagáért érzett felelősséget, hanem mindazokért is, akik a Földön éltek. Most tehát egységet, tudást, megoldást és inspirációt keresett, amelyet rendszerint messze kinn a természetben talált meg.

Már egy jó ideje haladt az erdő csendjében, és a félelem és aggodás gondolatainak helyébe végre a mély elégedettség és a hála érzése lépett. Akkor egyszer csak hirtelen azt vette észre, hogy – mintha csak a derült égből került volna oda, - egy nő lovagol mellette. A kinézete fiatalos volt, a megjelenése élettapasztalattal és bölcsességgel teli. A lovas udvariasan bemutatkozott a nőnek, és feltűnt neki, hogy az elhallgatta a nevét. Ehelyett azt mondta, hogy egy igen komoly problémáról akar vele beszélni. Egy bizonyos betegségről van szó, amely vírusos jellegű, amely eredetileg ártalmatlan volt, mostanában viszont egy olyan mutáción ment keresztül, amiről ő azt gondolja, hogy ezt már nem sokáig fogja túlélni. A vírus hirtelen szaporodott el, állandóan változott, és egyre újabb formákban vont el a szükségesnél is többet tőle. „Mindamellet a vírus nem tudja, hogy a végén önmagát is el fogja pusztítani”, fűzte hozzá.

Először csak a bőrén terjedt el, mesélte a nő. Azután az egyes formák kölcsönös küzdelembe kezdtek egymással. És abban a formában, amelyet a vírus most felvett, ez a megbetegedés egyre mélyebben hatol be a testébe, tekintet nélkül kiszorítva a legutolsó tartalékokat, és elszennyezve minden testfolyadékát és szervét. Úgy érzi, hogy ez a vírus beszennyezi a lélegzésre szánt levegőt, és mindent megmérgez benne és körülötte. Azt mondta, hogy ezt a betegséget teljesen a hatalom, a mohóság és a félelem irányítja. Már nem is tudja, hogyan tovább, mondta a lovasnak, és kérte, hogy adjon neki tanácsot.

A lovast nagyon meghatotta a történet, hiszen ő is azért jött ki, hogy maga is megoldást találjon a vírusos betegségekre és annak következményeire, melyek életének minden lehetséges területén érezhetők voltak. Ő is a gyógyulás útját kereste. És éppen most lovagol mellé ez a nő, aki úgyszintén egy vírusról beszél. A lovas tanácstalan volt, de úgy érezte, bátorító segítséget kell nyújtania úgy, ahogyan minden hozzá fordulóval is megtette.

„Tulajdonképpen mindig kapunk útmutatást, ha valami nincs rendjén a dolgainkban, hogy tehesünk valamit ellene”, válaszolta óvatosan a lovas. „Ha ez nem segít, akkor nálunk, embereknél megemelkedik a testhőmérsékletünk, és lázasak leszünk”, folytatta. „Ezt nevezzük immunrendszernek és öngyógyulásnak. És ha ez sem segít, orvoshoz megyünk, és egy olyan gyógyszert kérünk, amely felerősít és elmulasztja a kórt”. A lovas megkérdezte a titokzatos nőtől, hogy érzett-e valamit, volt-e láza, vagy tett-e bármit is a vírus ellen.

Erre a nő megállította a lovát és szeretettel nézett a lovasra. „Őszintén igyekszel, és azt hiszem, most be kell mutatkoznom Neked, és meg kell mondanom az igazságot”, felelte. „Én vagyok az otthonod. Én vagyok, aki táplál, és aki hordoz. Engem neveztek úgy, hogy Földanya. Most átváltoztam, és emberi formát öltöttem. Te, magányos lovas, Te, a testvéreid és nővéreid, Ti vagytok az én problémám, Ti vagytok az én vírusom. Az emberiség idézte elő a bajomat. Igen, éreztem a jeleket, ahogy nőtt a szennyezettség, fokozódott a fajok kihalása, ahogy egyre kegyetlenebbé váltak a háborúk, ahogy a nagyüzemi állattartás az állatvilág világméretű szenvedését hozta, és mindez úgy történt, hogy Ti magatok is tudtátok, de látni sem akartátok. Hagytam, hogy megtörténjen Fukushima, a szélsőséges erdőtüzek, és hogy összegyűljön annyi műanyag szemét a tengerekben, mint Európa területe. Hagytam, hogy Szíriában bekövetkezzen minden háborúk legértelmeletlenebbje, és hosszú éveken át türtem, hogy végre magatok is felismerjétek. És igen, lázas lettem, emelkedik a hőmérsékletem, és jószándékkal, türelemmel vártam, hogy vegyétek már végre észre, és legyen időtök cselekedni.

Szünetet tartott, majd folytatta: „most segítségül hívtam a koronát, amelyet nevezhetnénk akár az emberi fejlődés királynőjének is, hogy észhez térítsen benneteket, hogy ki is az igazi vírus. Azt hiszem, ez az utolsó kísérletem arra, hogy felrázzalak Benneteket. Szeretlek Benneteket, emberek. Kérlek, hogy ne kényszerítsetek arra, hogy a többi teremtmény iránti szeretetből el kelljen indítanom az utolsó lépést ezen a bolygón. Ébredj fel, lovas, ébredjétek fel, emberek! Mindenki benn teremtőerő lakozik, egy olyan isteni szikra, amely birtokában hegyeket mozgathattok meg. Mindegyikőtök felfedezheti magában a teremtőerőt, elfogadhatja és kibontakoztathatja. Ha ez megtörténik, összegyűlhetek a világ minden tájáról, hogy közösen meggyógyítsátok Otthonotokat, ezt a Földet. Kérlek, kérlek, vegyétek észre, hogy elérkezett az idő, éppen MOST!”

*Ti, Kedves Mindnyájan, akik értékes életidőtököt velem megosztjátok ezen a Földön, azt hiszem, hogy most egyet kell értenünk abban, hogy a célunk közös: **a fenntartható Föld, egy olyan világ, amelyben minden gyermek békében élhet, jóllakhat, és esélyt kaphat az egyéniségének megfelelő képzésre.***

Gondolkodásunk és tetteink kiindulópontja legyen a következetes szeretet, ne pedig a félelem, mohóság és hatalmi vágy.

Közösen el tudjuk érni.

Maradjatok egészségesek, a Teremtő óvjon és áldjon meg Benneteket, minket és Földanyánkat!

(Fordítás a Szerző engedélyével)